

Universiteit
Leiden

The Netherlands

These kind of words: number agreement in the species noun phrase in international academic English

Stenton, A.J.

Citation

Stenton, A. J. (2024, September 3). *These kind of words: number agreement in the species noun phrase in international academic English*. LOT dissertation series. LOT, Amsterdam. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/4039590>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4039590>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Samenvatting in het Nederlands

These kind of words: *Number agreement in the species noun phrase in International Academic English*

Overzicht

In deze studie wordt één enkel onderwerp in het Engels taalgebruik onderzocht, namelijk dat van de getalsovereenkomst in naamwoordelijke constituenten die twee substantieven bevatten met één hoeveelheidsaanduidend substantief (English: *species noun phrase*, hierna SNP), bijvoorbeeld *this kind of thing* vs. *these kinds of things* vs. *these kind of things* vs. *things of this kind*. Deze en andere varianten van de SNP worden vanuit een aantal verschillende perspectieven bestudeerd. Ten eerste is er de benadering door professionele taalkundigen, in de vorm van drie van de meest gezaghebbende moderne beschrijvende grammatica's, en een aantal moderne theoretische benaderingen die de variatie in vorm proberen te verklaren binnen hun verschillende modellen. De tweede benadering is die van de schrijvers van taaladviesboeken, die door taalkundigen vaak beschouwd worden als amateurs of leken. De taaladviesboeken in deze studie zijn geschreven tussen 1770 en 2010 en opgenomen in de Hyper Usage Guide of English (HUGE) database, die werd ontwikkeld binnen het project Bridging the Unbridgeable (BtU), geleid door Ingrid Tieken-Boon van Ostade bij het Leiden University Centre for Linguistics in Nederland tussen 2011 en 2016 (zie bijv. Tieken-Boon van Ostade, 2020). Ten derde verzamelt deze studie de meningen van het grote publiek over het gebruik van de verschillende varianten van de SNP. Dat neemt hier de vorm aan van een onderzoek naar de attitudes van respondenten met behulp van een online vragenlijst, plus een analyse van een corpus van academische teksten, bestaande uit niet-gecorrigeerde manuscripten die zijn ingediend bij een aantal tijdschriften op het gebied van de rechtswetenschap en de taalkunde, gepubliceerd door Cambridge University Press. Dit onderzoek past daarmee binnen het BtU-project, waarvan de ondertitel luidt 'Linguists, Prescriptivists and the General Public'. De schrijvers van de taaladviesboeken vervullen daarbij de rol van de prescriptivisten.

De hoofdfocus van het onderzoek ligt dus op de variatie in getalsaanduidingen in de SNP in een corpus van academisch Engels, zowel in de historische context van taaladviesboeken van 1770 tot en met 2010, als in de context van hedendaagse attitudes ten opzichte van het gebruik van de variante vormen. In het bijzonder wilde ik onderzoeken of en hoe de in veel taaladviesboeken bekritiseerde gemengde

variant, met een meervoudig *these* en een enkelvoudig zelfstandig naamwoord *kind* – zoals in *these kind of errors* – wordt gebruikt door de auteurs in het speciaal en met toestemming van de uitgever voor dit onderzoek samengestelde Stenton Corpus of International Academic English, of dat die auteurs de voorkeur gaven aan de voorgeschreven varianten die getalsovereenkomst tussen de zinsdelen laten zien, bijvoorbeeld *this sort of error*, *these types of errors*, *errors of this kind*. Er blijkt een grote mate van harmonie te bestaan tussen hoe deze drie groepen mensen – de taalkundigen, de prescriptivisten en het grote publiek – in de praktijk aankijken tegen getalsovereenkomst in de SNP.

De resultaten van mijn analyses van de drie groepen worden hieronder besproken, maar eerst is het, gezien deze harmonie in de opvattingen van de drie bestudeerde groepen, belangrijk om iets te zeggen over waarom de verschillende vormen van de SNP als een gebruiksprobleem worden beschouwd. Ten eerste was deze variatie in mijn carrière als redacteur een onderwerp dat, vooral onder redacteurs van bundels met artikelen van verschillende auteurs, vaak werd besproken met het oog op een ‘consequent’ gebruik. Ten tweede is deze variatie een onderwerp dat in veel taaladviesboeken van de HUGE database aan bod komt, van de vroegste uit 1770 tot en met de laatste uit 2010. Ten derde is één variant van de soortelijke voornaamwoordgroep, bijvoorbeeld *these kind of errors*, het onderwerp geweest van eerdere attitudeonderzoeken, waaronder Leonard (1932), Mittins et al. (1970), en aan het begin van de eenentwintigste eeuw in het BtU-project zelf. Een deel van deze studie gaat daarom na of de varianten van de soortelijke voornaamwoordgroep het verdienen om besproken te worden als een gebruiksprobleem.

De taalkundigen

In hoofdstuk 2 presenteer ik, na een uiteenzetting van de verschillende structuren van de verschillende vormen van de soortelijke naamwoordgroep (§2.2), de opvattingen van de taalkundigen, zoals die blijken uit de beschrijvingen in drie moderne grammatica’s (§2.3), en uit een aantal theoretische analyses die tot doel hebben deze beschrijvingen uit te breiden (§2.4). De grammatica’s presenteren een in essentie traditionele benadering van getalsovereenkomst in de zelfstandig naamwoordelijke bijzin, gebaseerd op de ‘congruentieregel’, waarbij de drie zinsdelen, de determinator, het soortelijk zelfstandig naamwoord en het tweede zelfstandig naamwoord (N2) in de *of*-groep getalsovereenkomst vertonen, bijvoorbeeld *that kind of thing* en *these kinds of things*. In deze voorbeelden wordt het zelfstandig naamwoord *kind(s)* gezien als het hoofd van de naamwoordelijke groep, met een daaropvolgende *of*-voorzetselgroep. Als hoofd regelt of bepaalt het soortelijk zelfstandig naamwoord een eventuele getalsaanduiding op het werkwoord wanneer het fungeert als het onderwerp

van een zin, bijvoorbeeld *Those kinds of parties are dangerous*. De geraadpleegde grammatica's merken echter ook op dat het getal van de determinator soms gelijk is aan dat van de N2, vooral wanneer de determinator en de N2 beide gemarkeerd zijn voor meervoud en het soortelijk zelfstandig naamwoord als enkelvoud wordt gezien of als ongemarkeerd voor getal, bijvoorbeeld *these kind of questions*. Dit wordt door de taalkundigen geanalyseerd als het resultaat van herclassificering van het soortelijk zelfstandig naamwoord van telbaar naar niet-telbaar. Dit afwijkende gebruik wordt door de grammatici gezien als informeel, of als kenmerkend voor gesproken taalgebruik – een registervariant. De mismatch in getal kan overigens vermeden kan worden door de variant *N2 of this kind* te gebruiken, waarbij de N2 gemarkeerd kan worden voor meervoud en waar *of this kind* functioneert als een post-modificator van de N2, bijvoorbeeld *questions of this kind*. Bij deze analyse is er dus geen getalsconflict tussen de determinator en het soortelijk zelfstandig naamwoord, noch tussen de determinator en de N2.

Hoewel het soortelijk zelfstandig naamwoord, als hoofd van de naamwoordelijke groep in bijvoorbeeld *these kind of N2*, over het algemeen de getalsovereenkomst met het werkwoord zou moeten bepalen, zijn hierop duidelijke uitzonderingen te vinden, zoals bijvoorbeeld in *Those kind of parties are dangerous*, waar het zelfstandig naamwoord *kind* enkelvoud is, maar de werkwoordvorm *are* meervoud. Dit wordt door sommige auteurs verklaard met behulp van de nevenconcepten 'notionele overeenstemming' en 'nabijheid', d.w.z. het getal van het werkwoord wordt bepaald door het getal van het zelfstandig naamwoord dat er het dichtst bij staat (*parties*) door 'aantrekking', in plaats van door de syntaxis van de bijzin. In dergelijke gevallen fungeert de N2 (*parties*) als het hoofd van de naamwoordgroep, en bepaalt deze dus ook het getal van de determinator (*Those*). *Kind (of)* gedraagt zich hier als een (post)determinator, aangezien het volgt op een andere, centrale determinator *those*, en de hele zin pre-modificeert dan de N2 *parties*.

Dit onderscheid tussen een soortelijk zelfstandig naamwoord dat gevolgd wordt door een *of*-voorzetselzin en *kind of* functionerend als een post-determinator ligt ook ten grondslag aan de theoretische studies die besproken worden in het tweede deel van hoofdstuk 2 (§2.4). Hoewel de beschrijvingen in detail verschillen, op zijn minst gedeeltelijk vanwege de specifieke theoretische oriëntaties, worden in wezen twee van de belangrijkste varianten die in de grammatica's worden beschreven – *these kinds of* en *these kind of* – niet geanalyseerd als grammaticaal vs. ongrammaticaal, noch als registervarianten, maar als verschillende structuren met verschillende betekenissen. In deze analyses wordt enkelvoudig *kind* geherclassificeerd als een ontelbaar zelfstandig naamwoord, of behandeld als getalloos in een driewegsysteem van enkelvoud vs. meervoud vs. getalloos. Helaas konden deze potentieel interessante benaderingen niet in de huidige studie worden getest vanwege een gebrek aan voorbeelden in het

Stenton Corpus: ik vond slechts zes voorbeelden van constructies als *these kind of* op een totaal van 1.145 (0,5%). Voor de taalkundigen wordt een aanvankelijk eenvoudige analyse van *these kinds of* vs. *these kind of* als grammaticaal vs. ongrammaticaal dus uitgebreid en uitgelegd in termen van zowel grammaticale constructie (nabijheid, nummerloosheid) als register (formeel vs. informeel).

De prescriptivisten

In hoofdstuk 3 presenteer ik twee analyses van de gebruiksgidsen in de HUGE-database van het Bridging the Unbridgeable-project (§3.2). De eerste analyse gaat in op veelgehoorde kritiek op zulke gidsen, namelijk dat ze vaak zijn samengesteld door leken die geen waardering hebben voor of kennis van het werk van professionele taalkundigen of andere taalwetenschappers. Zulke schrijvers van taaladvies worden soms gezien als mensen die maar gaandeweg hun regels verzinnen, vandaar de ietwat negatieve connotatie bij de benaming ‘prescriptivisten’, zowel in dit onderzoek als in de context waarin het werd uitgevoerd. Deze opvatting wordt geïllustreerd door wat Pam Peters (2020 [vertaald uit het Engels]) ziet als “het gebrek aan kruisverwijzingen in veel taaladviesboeken”. In §3.3 laat ik zien dat geen van beide beweringen opgaat voor de gidsen die in dit onderzoek zijn gebruikt, omdat veel van de schrijvers ervan expliciet verwijzen naar grammatica’s en woordenboeken, en zelfs naar andere taaladviesboeken. Opmerkelijk is ook dat de schrijvers van taaladviesboeken zelf vaak kritisch zijn over met name eerdere grammatici en lexicografen.

De tweede analyse van de taaladviesboeken gaat in op een aantal vragen die Robin Straaijer, samensteller van de HUGE-database, stelde over de levenscyclus van specifieke taalkwesties (§§3.4–3.6). Deze vragen zijn:

Wanneer wordt een bepaald gebruik problematisch, of als zodanig ervaren, en wanneer houdt een bepaald gebruik op problematisch of betwist te zijn? Met andere woorden, wanneer ‘beginnen’ en ‘eindigen’ gebruiksproblemen? En welke gebruiksproblemen blijven bestaan? Een ander aspect is de discussie over gebruiksproblemen in gebruiksgidsen. Vragen zijn: Verandert de bespreking van specifieke gebruiksproblemen, en zo ja, op welke manier? En zijn er verschillen in gebruikadviezen voor verschillende variëteiten van het Engels?

(Straaijer, 2015 [vertaald uit het Engels])

Ik laat zien dat getalsovereenkomst in de SNP een onderwerp is dat in de taaladviesboeken in deze studie voorkomt vanaf het eerste (Baker, 1770, 1779) tot het laatste (Taggart, 2010), en daarna (bijv. Butterfield, 2015; Garner, 2022), dus als taalkwestie is het probleem zeker blijven voortbestaan. Dit betekent echter niet dat alle taaladviesboeken in de HUGE database het als een gebruiksprobleem zien. Van de zevenenzeventig gebruiksgidsen in HUGE zien zevenenveertig (61%) het als een

voldoende groot probleem om er een paragraaf aan te wijden. Voor die zeventenveertig gidsen is de presentatie van de varianten door de jaren heen consistent gebleven, vooral in wat wordt gezien als het belangrijkste probleem, namelijk de getalsmatige mismatch in bijvoorbeeld *these kind of N2*. In de taaladviesboeken wordt het gebruiksgebod of -verbod meestal gekoppeld aan een voorbeeld van de voorkeursvariant, en soms aan een uitleg van waarom de onderhavige constructie moet worden vermeden. Hoewel deze 47 gidsen een sectie bevatten over de SNP, moet echter worden opgemerkt dat ze dit niet allemaal als een probleem zien. Vier van deze gidsen erkennen dat hun lezers misschien verwachten dat de verschillende varianten worden besproken, maar ze vinden ook dat al deze varianten acceptabel zijn in standaard taalgebruik.

De meeste gidsen die bepaalde varianten wel problematisch vinden, benadrukken de schijnbare mismatch in getal tussen de determinator en het soortelijk zelfstandig naamwoord, zoals in bijvoorbeeld *these kind*, en geven in plaats daarvan de voorkeur aan *these kinds* en *this kind*. Dit sluit aan bij de overeenstemmingsregel in de grammatica's. Een verdere overeenkomst tussen de taaladviesboeken en de grammatica's is de observatie dat de ongrammaticale geachte varianten vaker voorkomen in informeel geschreven of gesproken taalgebruik, terwijl in formelere registers de voorkeur wordt gegeven aan getalovereenkomst. Ik kon hierbij geen verschillen vinden tussen de taaladviesboeken van de twee in de HUGE database meest voorkomende varianten van het Engels: Brits en Amerikaans. Echter, net als bij de grammatica's blijkt dat zodra de discussie verder gaat dan de determinator en het zelfstandig naamwoord, er meer variatie in getal acceptabel is. Verschillende taaladviesboeken accepteren bijvoorbeeld *this kind of things*, *these kinds of food* en *these kind of trees*, allemaal met een gemengde getalsaanduiding. Wanneer de SNP als onderwerp van een zin fungeert en het getal van het werkwoord relevant wordt, vinden we opnieuw een aantal varianten die acceptabel worden geacht. Bijvoorbeeld, *this sort of men is*, *cars of this kind are*, *these kinds of tree are*, *this sort of men are* en *these kind of men are* komen allemaal voor in één of meer van de taaladviesboeken als voorbeelden van acceptabel taalgebruik. Een aantal van de taaladviesboeken gebruikt ook de begrippen nabijheid en aantrekking in hun uitleg van sommige van deze varianten. Voor zover de discussie in de loop der jaren is veranderd, laat een analyse van die gidsen waarvan er meerdere edities zijn uitgegeven zien dat de latere edities iets meer beschrijving en uitleg van het probleem bieden (§3.6), alsmede van het gebruik van de varianten in verschillende contexten. Deze beschrijving en uitleg komen echter ook voor in sommige eerdere edities. Er is dus geen bewijs in de gidsen als geheel dat het onjuiste gebruik van grammaticaal getal in de geanalyseerde constructie in de loop van de tijd acceptabeler is geworden.

In het algemeen beschouwen de taaladviesboeken *these kinds of N2* dus als meer geschikt voor zowel formeel geschreven als gesproken taalgebruik, terwijl *these kind*

of N2 gebruikelijk is in informele teksten en in conversaties – een registersverschil dus. Dit is ook het standpunt in de beschrijvingen in de moderne grammatica's die in hoofdstuk 2 geanalyseerd werden. Het lijkt er dus op dat de analyse van getalsvariatie in de SNP gezien kan worden als één van de voorbeelden waar de observatie van Huddleston en Pullum (2002 [vertaald uit het Engels]) in grote lijnen klopt, en dat er in de praktijk geen reden is waarom de grammatica's van de taalkundigen en de taaladviesboeken "het niet eens zouden zijn over wat ze zeggen over de onderwerpen die ze beide behandelen".

Het grote publiek: het attitudeonderzoek

De derde groep in dit onderzoek wordt gevormd door het grote publiek, dat hier wordt vertegenwoordigd door twee verschillende groepen, te weten diegenen die ervoor kozen om deel te nemen aan een online enquête over getalsvariatie in de SNP, en daarnaast een groep taalgebruikers bestaande uit auteurs die artikelen ter publicatie hadden ingediend bij een aantal academische tijdschriften uitgegeven door Cambridge University Press.

In hoofdstuk 4 presenteer ik de resultaten van een attitudeonderzoek naar de aanvaardbaarheid van een aantal korte teksten die een SNP bevatten, bijvoorbeeld *these sort of plays, this type of error*, waarvan de samenstellende delen soms een schijnbare mismatch in getal vertonen. Dit overzicht introduceert een aantal procedurele vernieuwingen. Voor zover ik weet, is dit het eerste onderzoek dat aan de hand van meerdere voorbeelden taalattitudes ten opzichte van slechts één taalkwestie – getalsovereenkomst in de zelfstandige naamwoordgroep – onderzoekt, in plaats van slechts één voorbeeld van elk van een aantal onderwerpen te gebruiken, wat de meer gebruikelijke praktijk is en ook het geval was in de drie eerder besproken onderzoeken in dit hoofdstuk (§4.2). De enquête is ook vernieuwend omdat elk voorbeeld wordt gepresenteerd in een substantiële context, meestal bestaande uit drie zinnen, in plaats van als één losstaande zin. Dit was om de respondenten in staat te stellen contextuele aanwijzingen te gebruiken bij het bepalen of een voorbeeld voor hen aanvaardbaar was. De verwachting was dat deze context ertoe zou kunnen leiden dat meer mensen een voorbeeld aanvaardbaar zouden vinden, omdat ze in staat zouden zijn om eventuele onduidelijkheid over de betekenis in een voorbeeld van een enkele, losse zin op te lossen.

De respondenten werd gevraagd naar de aanvaardbaarheid van twaalf voorbeeldzinnen in context, die elk een variant van de SNP bevatten. Ze bleken een overweldigende voorkeur te hebben voor de 'traditionele' getalsovereenkomst tussen de determinator en het zelfstandig naamwoord, bijvoorbeeld *this type of error* (99% aanvaard), en even overweldigend verwierpen ze de ongrammaticale *these type of*

representative arrangements (90% verworpen). De respondenten waren het dus in grote lijnen eens met de beschrijvingen in de grammatica's, en met de voorschriften in de meeste van die taaladviesboeken die een item over de SNP bevatten (§4.4).

Het waren echter de reacties op de voorbeelden tussen deze twee uitersten die een onverwachte bevinding opleverden: de oordelen van de respondenten vertonen een gradiënt, die kan worden opgevat als een glijdende schaal van acceptabiliteit. Voorbeelden uit deze lijn worden hieronder opgesomd in afnemende volgorde van acceptabiliteit (cf. §4.4.3):

[i] this type of error [... was observed].

[iia] these kinds of law
these types of gesture

[iib] this type of fisheries

[iii] these kind of overt social cues

In [i] hebben de determinator en het zelfstandig naamwoord (en ook de N2 en het werkwoord) dezelfde getalsmarkering. In [ii] komen de determinator en het eerste zelfstandig naamwoord in getal overeen, maar niet met de N2. Binnen deze groep worden voorbeelden met een determinator en soortnaamwoord in het meervoud, en een N2 die meervoudig of ongemarkeerd voor getal is ([iia]) als meer acceptabel beoordeeld, terwijl voorbeelden met een determinator en soortnaamwoord in het enkelvoud, en een meervoudige N2 ([iib]) juist als minder acceptabel worden beoordeeld. In [iii] is er een verschil in getal tussen de determinator en het zelfstandig naamwoord. De procedurele innovaties in dit onderzoek kunnen daarmee als succesvol worden beschouwd in die zin dat ze hebben bijgedragen aan het vaststellen van deze glijdende schaal van acceptabiliteit bij de respondenten. Dit resultaat kan nuttig zijn voor verdere studies van dit type.

Bovendien laat ik in een vergelijkende analyse van eerdere enquêtes uit de jaren 1930 en 1970 (zie §4.4.2) zien dat de negatieve houding ten opzichte van de mismatch in het gebruik over een periode van negen decennia grotendeels onveranderd is. Deze bevinding staat in contrast met de door Mair (2006) geformuleerde verwachting dat de acceptatiegraad van gebruiksvarianten in de loop der tijd zal toenemen, wat ook bevestigd lijkt te worden in verschillende studies binnen het BtU-project.

Het grote publiek: de corpusanalyse

In mijn werk als redacteur had ik het geluk toegang te hebben tot een groot aantal voor publicatie geaccepteerde manuscripten van wetenschappelijke tijdschriften vóórdát ze geredigeerd waren (§5.2). Deze manuscripten vormen samen een corpus van ongeveer

12,5 miljoen woorden: het Stenton Corpus of International Academic English. Het corpus werd onderverdeeld in twee subcorpora: de artikelen die bestemd waren voor publicatie in juridische tijdschriften enerzijds en taalkundige tijdschriften anderzijds, allemaal gepubliceerd door Cambridge University Press (CUP). Na indiening en acceptatie ging het auteursrecht van deze manuscripten over naar CUP, die mij op haar beurt toestemming gaf om de tekst in geanonimiseerde vorm te gebruiken voor analyse. Dit corpus stelde mij in staat om het taalgebruik van 1.657 verschillende auteurs te onderzoeken, in plaats van de redactiepraktijken van het veel kleinere aantal redacteuren dat verantwoordelijk zou zijn geweest voor de gepubliceerde artikelen (in dit geval slechts twee redacteuren). Bij het analyseren van dit corpus kon ik een nieuwe mogelijke variant identificeren van de SNP: *this N2 type*. Deze variant vergroot van het aantal opties voor de auteurs voor het gebruik van gemengde getalsmarkering in de SNP.

Analyse van dit corpus laat zien dat de voorkeuren van deze auteurs in hun gebruik van constructies die de SNP bevatten nauw aansluiten bij de beschrijvingen uit de moderne grammatica's, de voorschriften van de schrijvers van de taaladviesboeken en de uitslag van de enquête (§5.5), d.w.z. een voorkeur voor het gebruik van bijvoorbeeld *these kinds of N2*, en het vermijden van bijvoorbeeld *these kind of N2*. De belangrijkste bevindingen staan hieronder (de verschillen in de juridische en taalkundige subcorpora worden in hoofdstuk 5 besproken):

- [i] THIS TYPE OF N2 is de meest voorkomende variant, gevolgd door N2 OF THIS TYPE en THIS N2 TYPE (847 vs. 193 vs. 105).
- [II] De THOSE KIND OF N2-voorbeelden vertonen overwegend getalsovereenkomst in de gehele SNP, met slechts zes voorbeelden van *these kind of N2*.
- [iii] Alle voorbeelden van de constructie N2 OF THIS TYPE vertonen getalsovereenkomst tussen de determinator en de SNP.
- [iv] Alle voorbeelden van THIS N2 TYPE vertonen getalsovereenkomst tussen de determinator en de SNP.
- [v] De THIS TYPE OF N2-variant als onderwerp van de zin vertoont doorgaans getalsovereenkomst, d.w.z. inclusief het werkwoord (272/280).
- [vi] Bij de THESE TYPES OF N2-variant als onderwerp van de zin zien we over het algemeen getalsovereenstemming (79/99).
- [vii] In de N2 OF THIS TYPE-variant als onderwerp van de zin is getalsconflict niet aangetroffen.

[viii] In de THIS N2 TYPE-variant als onderwerp van de zin zijn alle N2's ongemarkeerd voor getal, en er komt getalsconflict niet voor.

Gezien het feit dat het aantal voorbeelden van het voorgeschreven *these kind of N2* verwaarloosbaar klein is (6 van de 1.145 voorbeelden of 0,5%), lijkt het erop dat de academische auteurs in het Stenton Corpus zich houden aan de voorschriften van de schrijvers van de taaladviesboeken en ook aan de richtlijnen van de moderne grammatica's die in hoofdstuk 2 zijn beschreven. Het blijft echter onmogelijk om op basis van dit onderzoek te zeggen of de academische schrijvers de niet-toegestane vormen van gebruik vermeden *vanwege* het advies in de taaladviesboeken. Daarvoor zouden we een enquête moeten houden onder de auteurs over hun gebruik van referentiemateriaal (zie bijvoorbeeld Lukač en Stenton, 2023, voor een voorbeeld hiervan). Het is evengoed mogelijk dat de samenstellers van adviesboeken zich baseren op het taalgebruik van hun voorschriften en regels baseren op het gebruik van groepen zoals deze academici. Dit zou ook het geval zijn met de grammatica's en hun gebruik van corpora om hun analyses te ondersteunen (zie §2.3).

Conclusies en slotopmerkingen

Alle groepen die in deze studie zijn geanalyseerd – taalkundigen, prescriptivisten en het grote publiek – lijken dezelfde mening te zijn toegegaan als het gaat om het verbieden van bijvoorbeeld *these kind of N2* en het voorschrijven van *these kinds of N2*. De vraag die zich dan opdringt, is waarom de taaladviesboeken deze taalkwestie blijven opnemen als een gebruiksprobleem. Bijna dertig jaar geleden opperde Emma Vorlat al dat er een gebruikscanon is waarvan de schrijvers van taaladviesboeken zich verplicht voelen die op te nemen, zelfs als ze van mening zijn dat een bepaalde kwestie geen probleem (meer) is. De auteurs van negenentwintig van de gebruiksgidsen in de HUGE-database bleken het niet nodig te vinden om een paragraaf op te nemen over de SNP, en vier van de gidsen die dat wel hebben gedaan, stellen dat de gewraakte vormen geen problemen opleveren. Als we daarnaast rekening houden met het niveau van kruisverwijzingen tussen de gebruiksgidsen die in deze studie zijn beschreven, kan het bestaan van deze gebruikscanon mogelijk een verklaring bieden voor de overeenkomsten in hun inhoud en de continuïteit van hun behandeling, van 1770 tot 2010 en daarna.

Er blijven voor mij drie gebieden over die van bijzonder belang zijn voor verder onderzoek. Ten eerste zou onderzocht moeten worden of we ook een glijdende schaal van acceptabiliteit vinden bij andere gebruiksproblemen. Ten tweede vraag ik me af of het gebruik van een groter of zelfs gewoon een ander corpus voldoende exemplaren van *these kind of* voorbeelden zou opleveren om de post-determinator analyses te

kunnen testen, en in het bijzonder of contextuele, semantische of pragmatische factoren invloed hebben op het gebruik. Ten derde is er reden voor een onderzoek naar het getalssysteem in de Engelse SNP om te bepalen of het een twee- of drietallig systeem is (enkelvoud vs. meervoud of ongemarkeerd vs. enkelvoud vs. meervoud), en of verschillende nominale groepen daarin verschillende getalssystemen tonen, zoals gesuggereerd in Halliday en Matthiessen (2014, p. 369), en daarnaast hoe schrijvers in de praktijk getalsmarkering toekennen aan de gehele SNP en de zin deze voorkomt. Er zou ook verder onderzoek gedaan kunnen worden naar de status van Internationaal Academisch Engels als genre op zich. Dit is geen onderwerp dat zinvol kon worden behandeld in deze studie naar slechts één set gebruiksvarianten, maar het Stenton Corpus en andere vergelijkbare corpora zouden in dit opzicht zeker verdere mogelijkheden kunnen bieden.